

Revolts fora de control

La dinàmica que viu el Partit Popular valencià és no apta per a cardíacs. L'oposició interna a la línia marcada pel president, Francesc Camps, troba suport en presumptes casos de corrupció que afecten alguns dels seus fidels.

Des de Madrid, seguint els esdeveniments, un Eduardo Zaplana amb ànsies de salvador.

“**E** árgatelos a todos”, va dir-li el conseller portaveu valencià, Esteban González Pons, al cap del Consell, Francesc Camps, en saber que el diputat autonòmic del PP Francisco Javier Tomás Puchol acabava de tramitar la seua baixa del partit i l'ingrés immediat en la formació ultradretana Coalició Valenciana. El comentari, el va fer tot just quan es creuaven amb un grup de periodistes, però això, ben mirat, no importa: la lluita visceral entre els populars valencians és tan notòria que proposar una declaració de guerra absoluta com aquesta es considera normal.

Qui són *todos*? La llista seria tan llarga com vulguera el president. Podria començar liquidant els tres consellers zaplanistes amb què conviu a l'executiu —Miguel Peralta, Alicia de Miguel i Gemma Amor—. El corró podria eixir del Palau de la Generalitat i, en girar a mà dreta, visitar la Diputació de València, el president i vicepresident de la qual —Fernando Giner i Enric Esteve, respectivament, extremadament conservadors— fa temps que estan finiquitats. Tot seguit, i amb l'argument que està imputat en tres presumptes casos de corrupció, la piconadora faria la seua entrada triomfal a Castelló, on descavalcaria de la trona el president d'aquella Diputació, Carlos Fabra, posant fi a una nissaga que controla les comarques castel·lenques des de les Corts de Cadis. Per acabar, l'assalt més difícil —sí, més encara que el fortí d'en Fabra—: Camps hauria d'arribar per sorpresa a Alacant —en vaixell, de nit, i amb una tropa de fidels seguidors— i clamar a tort i a dret

que ell és l'únic general de la nau popular. Hauria de destituir pràcticament totes les direccions de les agrupacions locals d'aquelles comarques i —caldria una altra “revolució de vellut”— evitar episodis tan poc edificants com aquell d'Elx en què una elecció de compromissaris al congrés provincial va evocar les trifulgues entre *hooligans* anglesos dels anys vuitanta.

Què passaria si Camps actuara com li demana el seu Pep el Grill particular? Tenint en compte que el president sempre ha confiat en Carlos Fabra —“ningú no demostrarà res”, ha dit en repetides ocasions— i que aquest controla el partit al nord, convidar-lo a anar-se'n enfadaria Fabra fins al punt que aquelles agrupacions —fins ara pacífiques— podrien revoltar-se. Ni la reconfortant presència de Víctor Campos —delfí de “Don Carlos”— a la vicepresidència del Consell calmaria els ànims. De la seua banda, els colps de mà a les diputacions de València i d'Alacant i a les agrupacions populars del sud —és a dir, imposar-se al zaplanisme— seria altament contraproduent. L'expresident Eduardo Zaplana s'enorgulleix de controlar, a distància, el 70% del PP alacantí. Aquesta dada, afegida a la que informa que hi ha més afiliats populars a Alacant que no a València, no recomana mà dura.

Senyor pirotècnic... Tot i que la tensió entre campsisistes i zaplanistes és latent de dos anys ençà, l'última escalada de virulència —de moment— va encetar-la Rafael Maluenda, portaveu popular a les Corts valencianes, on és un dels tres únics campsisistes alacantins. El 19 d'oc-

tubre feia públic que l'Agència Tributària havia imposat 191.000 euros de multa a l'Institut Valencià de l'Exportació (Ivex) per haver aplicat deduccions incorrectes en pagaments a paradisos fiscals. El cantant Julio Iglesias, bon amic de Zaplana, tornava a l'actualitat. El 1999 va signar un contracte per promoure el País Valencià a canvi de 375 milions de pessetes (2.103.000 euros). Al cap d'un minut d'estampar aquella signatura, va rubricar-ne un altre —el “B”—, secret, per valor de 615 milions de pessetes (3.697.000 euros). Diners lliures d'impostos abonats en comptes corrents de les Illes Verges.

Julio de Espana, president de les Corts valencianes i d'ideari zaplanista, va criticar l'endemà, sense embuts, la publicació de la sanció d'Hisenda: “Té una magnitud econòmica infinitament petita, però em preocupa que prenga protagonisme entre la ciutadania, crec que és una equivocació d'estratègia”, en allusió a la direcció del grup popular. “El PP ha de viure orgullós del seu passat”, va reblar De Espana.

Ningú no descarta més fuites, sobretot si s'allarga la tensió per la confecció de les llistes

Dues setmanes més tard, la jutgessa titular del jutjat d'instrucció número 2 de Nules (Plana Baixa) imputava un nou delicte –falsificació d'encunyaments i segells per validar documents que calia presentar als ministeris de Sanitat i d'Agricultura– al president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, pel qual ha de declarar –si no s'acull al seu dret de no fer-ho– aquest divendres.

Sabent com saben els zaplanistes que Fabra té lligat Camps –ell així ho ha volgut... o necessitat–, i amb la descoberta de l'Ivex encara calenta, la consellera de Benestar Social –que sota el Govern de Zaplana n'era portaveu–, Alicia de Miguel, va demanar, davant

les càmeres de Canal 9 i en directe –per si de cas–, que el PP prenguera “les mesures que calga” per aturar els casos de corrupció que afecten el partit. A més, va lloar l'etapa de Zaplana, en què “es van prendre decisions que no van ser fàcils”, en referència a la destitució de José María Tabares com a director de l'Ivex i de dos directius de l'empresa Aguas de Valencia per presumptes casos de corrupció. A aquella època es remunta la dimissió del conseller d'Obres Públiques Luis Fernando Cartagena, que va ser condemnat per apropiació indeguda durant la seua etapa d'alcalde d'Oriola (Baix Segura).

Pedro García, actual director de Ràdio Televisió Valenciana –de passat zaplanista i una de les mutacions al campisme més sonades–, no s'ho podia creure: a casa seua, allà on mai no s'ha parlat de divisió al PP, allà on s'han desempallegat de la devoció sense límits que l'ens públic retia a Zaplana –durant els primers dotze mesos de govern Camps i fins a l'arribada de García, fa un any i mig, l'expresident era més present que no el seu successor–, De Miguel parlava de corrupció... dins del PP.

Estabilitat precària. Camps manté un suport enorme entre els valencians. Si no, qualsevol president –o alcalde– en unes circumstàncies com les seues estaria al llindar de l'esquizofrènia: un partit dividit en tres; el líder d'una d'aquestes faccions –que li dóna suport– imputat en tres presumptes delictes; els primers regidors de dos municipis importants com ara Oriola i Torrevella –fidels a Camps, tots dos– acusats de connivència amb els constructors principals de la zona, i, per acabar-ho d'adobar, el seu discurs anticatalanista ha revifat de les cendres un ninot diabòlic que ara es vesteix de partit ultradretà i que amenaça de fer-li la competència dins del seu espectre polític, aquell que el seu enemic Zaplana va deixar net i polit en mans del PP.

El desgast que ara no indiquen les enquestes –més de 10 punts sobre els socialistes, en gairebé tots els casos– podria mostrar-se si la divisió i la corrupció no cessen. També, si el Consell no reverteix una imatge que comença a quallar i que alerta sobre la disbauxa urbanística en què està immers el País Valencià. El conseller de l'àrea, Rafael

Blasco –conseller amb el PSPV-PSOE, amb Zaplana i ara amb Camps, durant el mandat del qual s'ha afiliat al PP– ha estat incapaç de captivar els socialistes en un tema de màxima intensitat, la llei urbanística valenciana, en què Camps considerava cabdal anar-hi de la mà. La *PAImania*, sobretot amb declaracions com les del conseller, en què es felicitava perquè “només està urbanitzat el 3,9%” del territori valencià, pot fer malbé el Consell. Ara bé, decisions com les de l'alcalde d'Alzira (Ribera Alta), Elena Bastidas (PP), que ha rebutjat la construcció d'un camp de golf amb residències a l'àrea de la Casella –la Murta, poden fer qüestionar a Camps el model de creixement valencià.

La cúpula del PP valencià –Camps, Campos, Adela Pedrosa i Ricardo Costa– s'entesta a dir que, de llistes per al 2007, no se'n parlarà fins a les acaballes del 2006, però els zaplanistes no volen sorpreses d'última hora i ja han avisat que volen, com a mínim, un terç dels diputats a les Corts valencianes. A canvi, potser deixarien repetir com a candidat l'alcalde d'Alacant, Luis Díaz Alperi, campista destacat al sud.

Ningú no descarta noves fuites, més encara si s'allarga la tensió per la confecció de les llistes. Respecte a la sobreactuació dels consellers en tot allò que fa referència a Catalunya, una rebaixa del to de confrontació serviria per a aturar el vol de l'extremista Coalició Valenciana. I tot perquè, malgrat els sondejors, de nerviosisme, a les files del PP, n'hi ha. No s'hi val ni la designació de Camps com a cap *in pectore* dels presidents autonòmics populars –és ell qui ha defensat, en nom de tots, la reforma de la llei electoral que preconitza el president del partit, Mariano Rajoy, que perjudicaria els grups minoritaris–. Una conjunció de factors electorals no gens descartables –pacte entre Esquerra Unida, Bloc i potser d'altres–, una mínima incidència de Coalició Valenciana i un lleuger desgast del PP que beneficia el PSPV-PSOE podrien acabar amb Camps a l'oposició. Una imatge que el cervell de Zaplana fa temps que pinta. Tot seguit, sempre es veu tornant al País Valencià, com un salvador, com un emperador. Com resa la dita, Roma no paga traïdors.

Víctor Maceda